

Sándor Iván

Színtömbök – Léttömbök*

Olasz Attila kiállítása

📍 Kertész29 Galéria, Budapest
📅 2010. november 26 – december 12.

■ OLASZ ATTILA újabb munkáinak megkapó térformái, egymással interaktív kapcsolatba lépő alakzatai, gazdag színek kombinációi, a felületek rendkívül finom kidolgozása első látásra is magukhoz vonzzák a szemlélődő tekintetet. Ha pedig próbára tesszük látásunkat és megkíséreljük, hogy a képek mögötteseihez is eljussunk, akkor a gondolat érzéki transzformációival, a szellem festői megjelenítésével találkozunk.

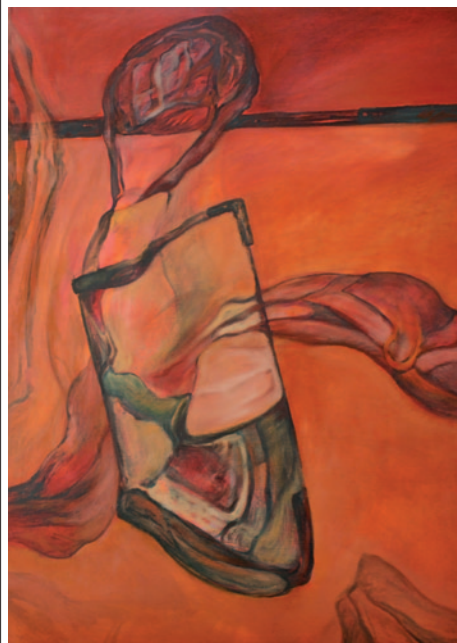
Évtizedeink megrázó kulturális korszakváltása, amelynek tudomásul vételétől a jobbak is elrettennek, nem hagyta érintetlenül azt, amit a művészetben, a festészetben szellemi inspirációnak nevezünk. A metafizikai megközelítések egyik végjátékában vagyunk.

Olasz Attilát már sihederkori pályakezdésekor is vonzotta a megismerhetőt túli. Képei az elemi részecskék festői megjelenítésével, ütköztetésével, egymásra rétegeztetésével, csillapíthatatlan színorgiáival talányokat idéztek. Az itt láthatóak organikus folytatásai a korábbiaknak, azonban a váltás mégis radikális. E váltás érzékeltetésére idézem egyik kiváló mesterének, Tolvaly Ernőnek értelmezését a korábbi pályaszakaszokról. „Mintha állandó küzdelemnek lennénk tanúi: hidegnek-melegnek, zöldnek-fagyoszöldnek, vörösnek, izzó sárgának, mozgásnak és megmerevedésnek, mintha egy katasztrófának víz alá került, állandóan lebegő maradványait látnánk az időben, de egy valamikori időt idéző pózban, ahogy megférnek egymás mellett opálos lebegésben, mintha egy üveg mögötti nyirkos elemzés tanúi lehetnénk, egészen addig, amíg a rejtélyes baleset nyilvánosságra nem kerül. Lelki vagy »vízalatti« krimi.” Az újabb képeken a rejtélyes baleset nem veszítve talányosságából, nem áll meg a nyilvánosságra nem kerülés

OLASZ ATTILA
Törödékek, Pécsi Galéria, 2010

* Elhangzott a Kertész29 Galériában 2010. november 26-án.

OLASZ ATTILA
Metszet vörösben, 2010, olaj, lemez, 70 x 50 cm

határpontján. Túltör a sejtés-zónán, nyilvánosságra hozza ama „vízalatti krimit”.

Olasz Attila korábban mélyvilági lebegésben festette vízióit. Ezúttal súlyos rendbe komponálja. A kapcsolódások kiemelik az alakzatokat a rejtettségéből, mintha a létezés mindennapjait bútoroznák be velük. Hétköznapiságukkal hívják magukhoz első látásra a tekintetünket. A hatás egyik komponense az, hogy a tárgyias világot emberi formautalások szövik át. A testalakzatok, a koponyaimitációk feszültséget teremtve kapcsolódnak össze a környezetükkel. Integrálják egymást. A mindennapi aktusok természetességével tör be ebbe a kölcsönösségbe ama katasztrófa. Miképpen lehet hétköznapi a katasztrófa? Ez a mai művészi korszak egyik legégetőbb kérdése. Olasz Attila megtalálta a látszatok mögé hatolás festői nyelvét. Ezen a rátaláláson értjük a szellem érzéki transzformációját és annak sajátos kifejező eszközeit. Figyelemreméltó, hogy van egy jó néhány képen megjelenő motívuma: a kígyó mint jel. A sejtéstől-születéstől a centrumba kerülésig. Bábformációban az *Árnyéktest* című képen, buroklétben a *Metszet vörösben* címűn. A *Zöld álomban* már uralkodik. Számomra a legtalányosabb, ahogyan a rafináltan puha árnyalatváltozatokba olvadva siklik be a „dolgok” mögé. A festői jel involvál egy másik jelet. Kontrapoztként teremt egyensúlyt. Az *Ívek között* című képen a teret átmetsző két abroncs-ív szorításán felülkerekedik a koherenciáját megtartó téglatest. Az *Attrakció* címűn történetmondó érvényességgel áll ellent a gyűrűformáció a settenkedő behatolásnak. Az ontológiai funkciót nyert formák közé kúszik be Olasz Attila képein valami, a korszakra jellemző KÉSZÜLŐDŐ. Ez a művészetben a legfontosabbra, a megérező szenzitivitásra vall. Figyelemreméltó kibontakozás tanúi vagyunk.